

„O jeigu jie pasakė, o jeigu pagalvos...“

Juo aukščiau iškyla statula, juo skaudesnis ir pavojingesnis būna smūgis krintant. (Vaga, 269)

rugpjūčio 11 d.

Kai girdime kalbant apie puikybę, galbūt įsivaizduojame despotišką, valdingą elgesį: audringais šauksmais sveikinamas nugalėtojas, kuris žengia kaip koks romėnų imperatorius, palenkdamas galvą po aukštomis arkomis, lyg bijodamas,

kad jo šlovinga kakta nekliudytų
balto marmuro.

Būkime realistai. Tokia puikybė yra
nežabotos vaizduotės vaisius.

Formos, su kuriomis turime kovoti,
kur kas subtilesnės, bet dažniau
pasitaikančios: tai puikybė, iškelianti
savo, o ne artimo nuopelnus, tai
pokalbių, minčių ir gestų tuštybė, tai
ir kone liguistas jautrumas, kai
žmogus jaučiasi įžeistas žodžių ir
elgesio, kuriuose nesama jokio
užgaulumo.

Visa tai gali būti, – ir iš tikrųjų yra, –
įprasta pagunda. Žmogus pats save
laiko saule ir visko, kas jį supa,
centru. Viskas privalo sukintis apie jį.
Ir neretai, liguisto troškimo
skatinamas, jis netgi suvaidina
skausmą, liūdesį ir ligą tik todėl, kad
kiti juo rūpintųsi, jį lepintų.

(...) Tas nelemtas nuolatinis jos
maudulys užkrečiamas, nes ji
neįstengia būti nuolanki, nes ji

neišmoko pamiršti savęs, dosniai,
visa esybe tarnauti kitam iš meilės
Dievui. (Dievo bičiuliai, 101)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/o-jeigu-jie-pasake-o-jeigu-
pagalvos/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/o-jeigu-jie-pasake-o-jeigu-pagalvos/) (2026-04-01)